

gat, der er paa 10,000 Kr., skal uddeles af D. K., naar seks af de syv Personer, som han har udnævnt til at uddele det, er døde.

Af Ludvig Triers Testamente, som vi har haft Lejlighed til at se, fremgaar hans store Interesse for de Kvinder, der gennem Arbejde søger at opnaa økonomisk Selvstændighed. Det er saadanne arbejdende Kvinder han har betænkt med de største Summer og overalt har han tilføjet, at i Tilfælde af Giftermaal skal Kapitalen „være hendes Særeje og udelukkende Dispositionsret undergivet.“

Ludvig Trier.

F. 10. Juli 1837. D. 11. Juni 1911.

—o—

Den 11te Juni 1913 — Toaarsdagen for Ludvig Triers Død — uddeltes for første Gang det Legat, han har stiftet for studerende Kvinder. Han er sikkert den første Mand, der her i Landet har vist særlig Interesse for de kvindelige studerende ved at oprette et Legat udelukkende for dem; men han var ogsaa Lærer for de første Kvinder, der tog Studentereksamen. Og alle vi, der senere har haft den Lykke at være hans Elever, har hos ham mødt den Tro paa vore Evner og Tillid til vore Udviklingsmuligheder, som unge Kvinder i Almindelighed trænger mere til end unge Mænd.

Det var saa naturligt, at Ludvig Trier blev Foregangsmand paa det Omraade. Med sin stærke Idealitet, der bragte ham til frivilligt at ofre sig for en Lærers Gerning, var han ogsaa fordomsfri nok til at forestaa og sympatisere med Kvindernes Frigørelseskamp, og de unge Mænd og Kvinder, der samledes om ham, erfarede her for første Gang Værdien af fælles Arbejde og godt Kammeratskab, som det naturligt maatte udvikle sig under hans kloge Vejledning.

Som Søn af Lægen, Etatsraad Trier, var han fra sin Ungdom saaledes stillet, at han ikke behøvede at arbejde for sit Brød. Men fra den Dag, han som 29-aarig Student begyndte at undervise gratis i

„Det forenede Velgørenhedsselskabs Drengeskole“, anvendte han hele sit Liv til at meddele andre af den rige Kundskabsfylde, som han — Forskeren og Videnskabsdyrkere — bestandig tilegnede sig. Mange er de unge, der ved hans Opofrelse og uegennyttige Arbejde har naaet Studentereksamen som det første Skridt paa Vejen til en Livsbane, deres Kaar ellers ikke havde tilladt dem at slaa ind paa, men endnu langt flere er de, der ved hans vækkende og alsidige Undervisning har modtaget en Aandsdannelse, som staar uendelig højt over Skolernes. Hans Maal var ikke en Eksamen, men Udvikling af Karakteren gennem selvstændigt Arbejde og virkelig Tilegnelse af de Kundskaber, han tilbød os. Franske, engelske, danske og svenske Værker fortolkedes med en Rigdom af sproglige, historiske og biografiske Oplysninger, idet han dertil knyttede Samtaler om Kunst og Litteratur. Gennemgangen af de danske Stile gav altid Anledning til livlige Diskussioner; i Frikvartierne drøftedes Tidens brændende Spørgsmaal eller de nyeste Bøger, som altid laa paa Skrivebordet, og Feststemning var der, naar vi om Vinteren hver 14de Dag samledes til Foredrag, Oplæsning eller klassisk Musik.

Det var ikke et Kursus med nøgne Vægge, men et Hjem, der aabnede sig for os, naar vi sad der i Sølvgade i det solfyldte Arbejdsværelse med den vide Udsigt over Kongens Have og senere ved gammel Strand. De høje, bogfyldte Reoler, de smukke Kobberstik, Sokrates' Buste paa Kakkellovnen og om Vinteren de tætte grønne Gardiner for Vinduerne danner nu i vor Erindring Rammen om vor Ungdoms trofaste Ven, der — i sine sidste Aar ofte syg og lidende — sad ved sin Pult Dag ud og Dag ind og delte sine Skatte med os uden at kræve andet end en Flid og Punktighed, der dog altid maatte staa langt tilbage for hans egen, uden at faa andet end en fattig Tak — stundom ikke engang saa meget.

Nogle har kaldt ham doktrinær og intolerant; men det var en overfladisk Dom. Han havde Venner i alle Lejre — baade politiske og religiøse — og det var hans Bestemmelse, at „ved Bortgivelsen af Le-

gatet maa intet Hensyn tages til religiøs, politisk eller social Anskuelse“. Enhver, der opnaar dette Legat, vil modtage et Eksempplar af en Broncemedalje med Ludvig Triers Billede. Den viser os det kloge Ansigt med de milde Øjne og det fine Smil, men den kan ikke vidne om det, der for hans Elever var saa betydningsfuldt: hans ejendommelige, helstøbte Personlighed, hans dybe Kærlighed til Kundskab og hans ualmindelige Evne til at vække andres Interesse, hans omfattende Viden, hans fine Kultur, hans aldrig trættede Arbejdssiver og strænge Pligtopfyldelse, hans barske og dog saa hjertelige Væsen, hans Hjælpssomhed i det stille og hans hele uegennyttige Liv.

Ingen, der kendte denne sjældne Mand, vil kunne glemme ham. De, der ikke kendte ham, men som nu skal tage Arv efter ham, kan ikke gøre det paa nogen bedre Maade end ved at vælge de Ord til Rettesnor, der staar prentet paa Medaljens Bagside:

Sandtru, viljestærk og grundig.

Unge Evners Fødselshjælper,

Hjertegreben af sit Arbejde.

Hans Livsløb blev et Løsen og en Lære.

Det gælder ej at synes mere at være.

Sarah Orth.

Dansk Kvindesamfund og det vestindiske Spørgsmaal.

—o—

Sommeren plejer at være Politikkens og Foreningslivets Agurketid, hvor Rigsdagsmændene og Styrelsernes Medlemmer spredes over Landet og hengiver sig til Familielivets eller Sommerpensionaternes Glæde og Adspredelser ovenpaa Vintersæsonens Nerveanspændelser.

Men denne Verdenskrig, som har vendt op og ned paa saa meget, har ogsaa vendt op og ned paa Ferie og Arbejdstid baade i Politik og i det Foreningsliv, som staar i nær Berøring med det politiske Liv.

Kriser og store Begivenheder baade ude i Verden og indadtil, synes i den sidste Tid med Forkærlighed at vælge Sommeren til deres Tumbleplads og har snart gjort Or-